

Yarım asırlık kadın doktorluğunda neler gördüm?

Koca kuzguni arab, kadın kuzguni arab, çocukları doğdu: Eyvah... Beyaz çocuk!

“Kocam seyahatte bulunuyor... Halbuki ben hamileyim!”, diye genç kadın ağlamağa başladı

Meşhur bir kadın doktorunun, binlerce kadın muayene eden, yüzlerce çocuk doğurtan meşhur bir doğum hekiminin hayatı baştanbaşa bir romandır. Böyle bir doktora ne hayret verici kadın sırları, hayretten insanın küçük dilini yutacağı gelen ne müthiş hatıraları vardır.

Büyük doktor, büyük ilim adamı general Besim Ömerin ilk çocuğu doğurduğu tarihin üzerinden yarım asır geçmiştir. 50 yıldır kadın doktorluğu eden aksağlı büyük âlim, her biri bir roman mevzuu olacak binbir hatıra ile doludur.

Yeni saylavımızı Cağaloğlundaki merdivenli evinde ziyaret ettim.

— Yarım asır... Bütün bir hayat üstadım... 50 yıl kadın doktorluğunda neler gördünüz?...

Büyük âlim şık piposunu yakarken cevap verdi:

— Neler görmedim ki... Talebelik hayatımda oldukça fırtınalar geçirdim. Bilhassa Pariste.. Paramız çok gecikirdi. Arkası arkasına günlerce kestane yiyerek karnımı doyurdum. Tahsilime devam ettim. Bütün günkü gıdam 20-25 kestaneden ibaret olurdu. Sonra doktorluk, doğum hekimliği esnasında öyle hatıralarım var ki, hangi birini söyleyeyim bilmiyorum. Her biri birbirinden garip, tuhaf hatıralar... İnsanlık komedileri.

Hiç unutmam. Çok yıl oluyor. Bir gün bir karı koca bana geldi, koca:

— Çocuğumuz olmuyor. Eğer kabahat karımda ise baştan evleneceğim... diyordu. Kadın son derece müteessir... Belli ki kocasını pek seviyor. Adamın kararı da katı...

Muayene ettim. Adamın çocuğu olabilir. Kadının katiyen olmaz. Şimdi ne söyleyeyim?... Erkek muhakkak evlenecek ve evlenmese bile o derece çocuk istiyor ki, karısının kısır olduğunu işidince derin bir yese düşecek... Erkeğe:

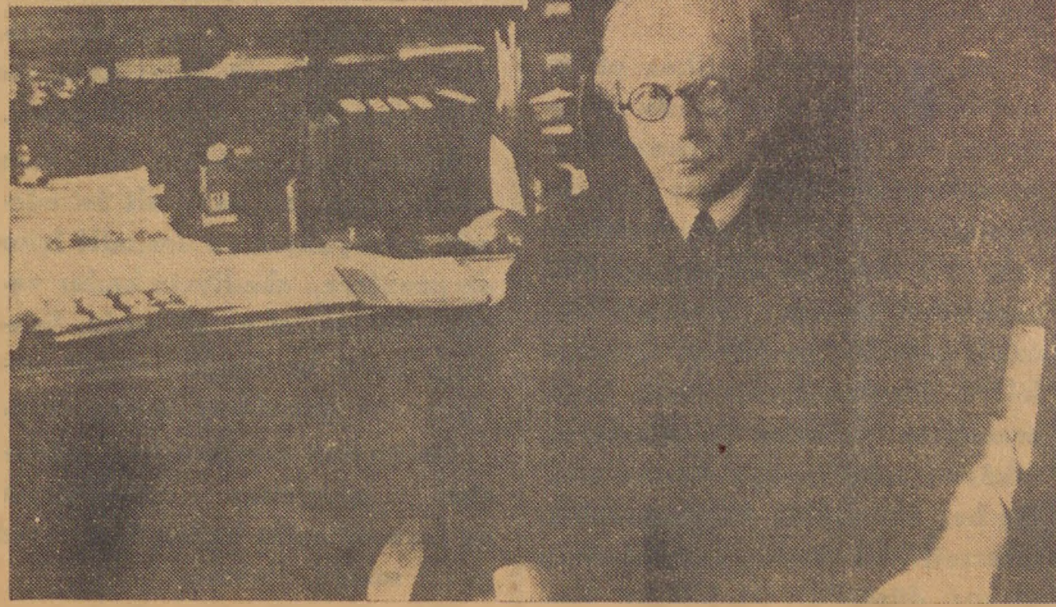
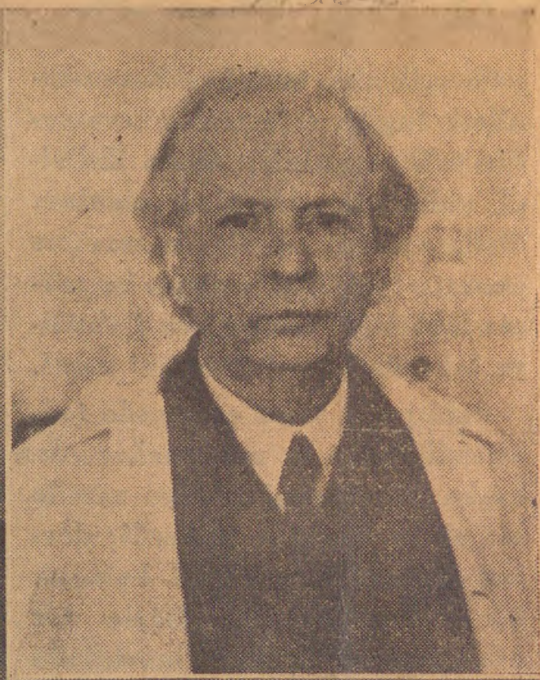
— Merak etme... dedim... Çocuğun olabilir. Allah bu... Olur, olur... Dikkat ediyor musunuz? Yalan söylememiştim. Erkeğe «çocuğun» demiştim. Fakat kadına hakikati söyledim, gittiler. Aradan bir müddet geçti. Adama rasladım, sevinçle:

— Karım gebe... dedi. Ben size muayeneye getirecektim. İstemedi. Kadın huyu bu... Gariptir!.

Hayret etmiştim. Kısır bir kadın nasıl gebe kalıyor?.. Aradan gene bir kaç ay geçti. Adam:

— Aman karım doğurdu. Fakat çocuk meme almıyor... Gelin muayene edin... Karım doktor istemiyordu amma... Ben ısrar ettim.

Kalktık, gittik... Baktım, lohusa yatağı kurulmuş, kısır kadın yataktaki yanında çocuğu... Şaşıtm. Lâkin biraz geçince işi anladım. Hakikat meydana çıktı. Çocuk kadının değildi. Kadın kocasından boşanmamak için her gün karnını paçavralarla doldurarak şişirmiş. Nihayet 9 ay olunca karnını büsbütün büyütmüş, sonra

Kıymetli âlim doktor general Besim Ömer

hariçten bir çocuk bulunmuş, kadın da müthiş ağrılar, sızılar arasında karnındaki paçavraları boşaltarak çocuğunu doğurmuştu! Çocuğa:

— Maşallah... Ne de güzel! dedim. Baba memnun:

— Tıpkı bana benzemiyor mu? dedi.

— Aman tıpkı... Tıpkı... Töbrik ederim.

Şimdi vaziyetim çok müşküldü. Hakikati ihbar etmem lâzımdı. Fakat diğer taraftan doktorkuk sırrı bundan beni menediyordu. Sonra haber verseydim bu aile yıkılacaktı. Erkek, çocuğa evlâd muhabbetile bağlanmıştı. Onun kendi oğlu olmadığını görünce belki bir cinayet çıkaracaktı. Çıkarmasa bile evlenecek, kadın bedbaht olacaktı. Diğer taraftan böyle verildiğine nazaran çocuk ya gayri meşru idi, ya bezlenilmeyecek derece fakir bir ailenin çocuğu idi. Vicdanımın sesini dinledim, sustum.

Bir gece yarısı telâşla uyandırdım... Bir kuzguni Arap:

— Karım doğuruyor! dedi. Arabaya bindik, gittik. Kadın da kuzguni Arap... İşe başladık.

Kadın genc, Arabın çok güzeli, ve oynak bir şey... Bir de çocuk doğdu: Beyaz değil mi?... Arap kocanın gözleri döndü, ben şaşırdım. Genc kadın berbad bir halde, koca üzerime yürüdü:

— Nedir bu? Bu neden oldu?

Belki adam o hiddetle kadını da, çocuğu da. Hattâ beni de öldürebilirdi. Sakin görünmeğe çalışarak sordum:

— Refika nerede bulunur?...

— Sarayda çalışır...

— İyi işte... Bilmez misiniz ki, çocuk karında oynarken gebe kadın kimin yüzüne bakarsa evlâdı ona benzer... Sarayda da güzel

güzel Çerkez kadınları var... Karnınız her zaman onların yüzüne baka baka çocuğu da beyaz olmuş...

Adam güç hal ile sükûnete kavuştu. İnandı, biz de çıktık.

Bir gün de bir genc, güzel kadın geldi. Ağlıyor:

— Kocam sekiz aydanberi seyahatta... Karnım şişiyor... Acaba gebe miyim?... Muayene ettim. Sekiz aydan beri kocası seyahatte olan genc kadın dört aylık gebel... Müteessir bir halde çıktı, gitti. Aradan beş ay geçti. Telâş içinde bir adam. Karısı fena halde kan zayi ediyormuş. Gittik. Kadını derhal tanıdım...

Kocası:

— Nedir bu?... Diye köpürüyor, ben seyahatta idim yoksa... Eğer öyle bir şey ise ne onu yaşıyorum. Ne kendimi?.

Muayene ettim. Kadının çocuğu düşmüş. Fakat çocuğun sonu kadının karnında. Adam tepemde terter tepinir. Ne yapayım şimdi? Hemen kocaya döndüm. Hiddetli hiddetli:

— Be adam görmüyor musun? Kadın ölüyor. Çabuk bana sıcak su, leğen, ibrik getir. O dışarı fırlayınca ben de yıldırım süratle işe başladım. Çocuğun sonunu, bağırsakları filân koparıp aldım. Erkek içeri girince işim bitmişti:

— Nedir bu?... dedi. Sükûnetle:

— Müthiş bir derd... Müthiş bir ur... Allah kimseye vermesin...

Erkek de, kadın da, ben de gülmüşedik. Derin bir nefes aldık. Burada vakıâ bir hakikat gizlemiştim. Fakat vicdanım rahattı. Müthiş bir cinayetin önüne geçmiştim. Hayatımda söylediğim bu yegâne yalana «mukaddes yalan» (Devamı 9 uncu sahifede)